

saaledes at det kan komme til at gavne dem, hvem det tilstøter at gavne.

Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Slot), tror jeg derimod befinder sig i en fuldstændig Bidsfarelse. Naar han siger, at det var moralsk uforvarligt af Sogneraadet at nægte Kørjelen, saa har han Ret, men naar han siger, at det var juridisk uforvarligt, saa kan jeg ikke give ham Ret; jeg tror, at Sogneraadet var i sin fuldstændig gode Ret til at nægte Kørjelen i det specielle Tilfælde, som er omtalt. Jeg staar her med en Bog i Haanden, som er udgivet af S. G. F. Næder, Kontorchef under Kjøbenhavns Magistrat, og som er udkommet i 1892 — den staar til det ærede Medlems Tjeneste. Der vil det ærede Medlem finde de Tilfælde anførte, hvor man er pligtig til at køre, og der staar udtrykkelig, at undtagen i disse Tilfælde er Sogneraadet ikke berettiget til ved Tilføjelse at stifte Husmænd og Snderster fri Befordring efter Væge, naar de ikke samtidig nyde Fattigunderstøttelse. Derfor tror jeg, at det ærede Medlem kunde have sparet sig sit Foredrag om Sogneraadet, der nægtede at køre i dette Tilfælde, og jeg vil anbefale det ærede Medlem at tage det Udtryk „juridisk uforvarligt“ tilbage, for jeg tror, at Sogneraadet har handlet i sin fulde Ret.

Den ærede Indenrigsminister havde den Opfattelse, at der efter Loven om Alderdomsunderstøttelse kunde forlanges Befordring til Væge; det tror jeg dog ikke. Der staar i denne Lov af 9de April 1891 § 5: „De Regler, som over for trængende i Almindelighed gælde for Sognerester, for Benyttelsen af Væger og Jordemødre og for Vedterlag til jaadanne samt for Begrævelseshjælp, gælde ogsaa for Personer, som understøttes i Genhold til nærværende Lov“. Altsaa for de Personer, som nyde Alderdomsunderstøttelse, gælde de samme Regler som over for trængende i Almindelighed; og de, der ikke ere under Fattigvesenet kunne ikke faa Befordring efter Væge for Sogneraadets Regning. Derfor kan jeg ikke være enig med den ærede Taler i, at dette Forslag skulde være overflødig. Jeg tror, det har sin fulde Berettigelse, og jeg vilde, naar man ikke havde særlig stærke Grunde at fremføre mod det, endnu mere have paa sinnet, om man havde støttet det paa en smukkere Maade, thi saa kunde man maaſte vente ud af Forslaget at kunne lænpe paa de i Genhold, det omhandler.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Obergang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Berntsen: Jeg tillader mig at foreslaa, at dette Lovforslag henvises til det Udvalg, der i Dag er nedsat angaaende Forslag til Lov om de kommunale Valg.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Frd. af 27de Maj 1848, liggende til en Forbedring i Husmænds og Sndersters Aar, § 4.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3257—58.)

Lovforslaget tattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Christensen): Dette Forslag gaar kun ud paa at slette Slutningen af § 4 i Forordningen af 27de Maj 1848, og den Slutning, som foreslaas slettet, lyder saaledes: „Dog skal berørte Forfrist“ — altsaa den Forfrist, der ved fremtidige Udlejninger bliver at iagttage med Hensyn til Vejemaalet fra Udlejerens Side, at det alene skal kunne opsiges med i det mindste $\frac{1}{2}$ Aars Varjel til hvert Aars 1ste Maj — „ej komme til Anvendelse med Hensyn til de Husbeboere, som ere i Husets Sjers faste Tjeneste, og skulle disse som Folge heraf, naar Tjenestetiden lovligt ophører, frastytte den i Forbindelse med Tjenesten med overdragne Holig med Tilliggende. Er den tjenende imidlertid kommen af sin Tjeneste i Utide, og dette ej er sket paa Grund af Utrostaab eller en af ham begaaet Forbrydelse, skal der tilstaaes ham 4 Ugers Frist til at ryddeliggaare Huset og søge sig et andet Husly. En lige Frist tilkommer, naar den tjenende dør, hans efterladte Familie“. Det, som vi her foreslaa ophævet, er altsaa, at disse Indsiddere ifølge bestaaende Arbejdskontrakter eller Thendekontrakter, naar man vil af med dem, ere forpligtede til, naar Arbejdet ophører, at forlade Vejehuset med tilliggende og i det højeste kunne forlange en Frist af 4 Uger. Jeg tror ikke, at disse Bestemmelser i Virke-